

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové, ve věci žalobce **D. S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4 - Podolí, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2015, č. j. MSK 62878/2015, ve věci správního deliktu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 4. 9. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2015, č. j. MSK 62878/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správního orgánu I. stupně“) ze dne 1. 4. 2015 č. j. SMO/118528/15/DSČ/StoP ve věci správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterým byl žalobce uznán

vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 téhož zákona tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití tohoto vozidla byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 8. 10. 2013 v době nejméně od 8:05 do 8:20 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tov. zn. Fiat, RZ X pravidla provozu tím, že v Ostravě na ul. Husovo nám. u domu č. 3 nerespektoval svislé dopravní značení (IP 25A) - zóna zákazu stání s dodatkem „stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti uvedeného dopravního značení stál mimo označené parkoviště, přičemž nebyly činěny úkony jako je naložení, vyložení nákladu, nastoupení nebo vystoupení osob. Žalobce je provozovatelem předmětného vozidla.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný a správní orgán I. stupně nečinili dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla, ačkoliv žalobce správnímu orgánu I. stupně k výzvě uvedl osobu řidiče. Dále namítal, že správní orgán I. stupně jej měl před zahájením správního řízení o správním deliktu seznámit se zjištěnými skutečnostmi, což neučinil, a tato procesní vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci; žalobce ji prvostupňovému rozhodnutí vytkl v odvolání, ale žalovaný k ní nepřihlédl. Dále uvedl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný nenařídil ve věci ústní jednání. Dále namítl, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen, neboť s ohledem na ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu se tento správní delikt promlčí po uplynutí jednoleté lhůty, vyplývající z § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť poté již nemůže vykazovat znaky přestupku. Nakonec žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 25A – zóna zákazu stání s dodatkem „stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, neboť tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkaz. Navíc dopravní značka se v místě, kde bylo jeho vozidlo zaparkováno, vůbec nenachází.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Pojem „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu“ je podle žalovaného nutno vykládat v souladu s účelem této právní úpravy tak, že to neznamená veškeré hypoteticky možné kroky, nýbrž kroky pouze skutečně nezbytné. Samotné sdělení provozovatele o tom, kdo vozidlo řídil, nezakládá důvodné podezření ze spáchání přestupku touto osobou a pouze na základě takového sdělení není možné řízení o přestupku zahájit. V posuzované věci žalobce jako provozovatel vozidla sdělil, že vozidlo řídil P. K. Správní orgán I. stupně tuto osobu, jako osobu, které provozovatel svěřil vozidlo, vyzval ke sdělení totožnosti řidiče, přičemž výzvu doručoval jak na sdělenou elektronickou adresu pro doručování X, na adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel C. A. 9 380 05 S. C. de T. a na adresu trvalého pobytu, která je adresou ohlašovny. P. K. však na žádnou z těchto výzev nijak nereagoval. Vzhledem k tomu, že jak správní orgán I. stupně tak žalovaný učinili všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a za situace, kdy uplynula lhůta 60 dnů pro odložení věci dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích, zahájil správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, tedy žalobce. Žalovaný poukázal na to, že v řadě dalších řízení o správních deliktech podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účastníci na výzvu ke sdělení totožnosti řidiči předkládají

v podstatě shodná podání co do obsahu a vnější úpravy, jejichž obsahem je tvrzení, že vozidlo řídil výše uvedený P. K. Tento však na žádné ze sdělených adres poštu nepřebírá, je přitom bratrem J. K., nar. X, jediného společníka a jednatele společnosti FLEET CONTROL, s. r. o., kterou si účastníci řízení současně volí jako zmocněnce pro správní řízení. Společnost FLEET CONTROL, s. r. o. pak funguje jako zmocněnec účastníků i v mnoha jiných řízeních vedených žalovaným. Řada rozhodnutí vydaných v těchto řízeních by byla již napadena správní žalobou u Krajského soudu v Ostravě, přičemž u všech těchto řízení zastupuje u soudu Mgr. Jaroslav Topol shodně jako v projednávané věci. Výše uvedené skutečnosti pak mj. rovněž nasvědčují nepravdivosti tvrzení, že vozidlo řídil P. K.

Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Článek 6. Úmluvy zakládá právo na veřejné projednání trestního obvinění soudem, nikoliv však správním orgánem, který ze své povahy nemůže být nezávislý, neboť správní orgány jsou součástí moci výkonné, proto je v právním řádu zakotvena úprava správního soudnictví založeného na principu plné jurisdikce. Ústní jednání ve věci nebylo nařízeno, ale žalobci před vydáním rozhodnutí bylo umožněno vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro jeho vydání, tohoto práva však bezdůvodně nevyužil. Žalovaný nesouhlasil ani s promlčením správního deliktu uplynutím jednoho roku od jeho spáchání. Z ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu je zřejmé, že lhůta pro zánik odpovědnosti fyzické či právnické osoby za správní delikt podle § 125f činí 2 roky (subjektivní lhůta), resp. 4 roky (objektivní lhůta). Použití analogie zákona o přestupcích není na místě, neboť zákon o silničním provozu sám vyslovil lhůtu jinou. K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že podkladem pro rozhodnutí není pouze úřední záznam, ale oznámení přestupku, dvě fotografie vozidla, mapa Moravské Ostravy s vyznačením zón v regulaci statické dopravy včetně vyznačení parkovacích míst a úřední záznam. Skutkový stav tak byl zjištěn dostatečně. Pokud žalobce napadá použití úředního záznamu jako důkazu, podle žalovaného je přípustné, aby byl úřední záznam použit jako podklad pro rozhodnutí, jestliže vedle něj existují další důkazy, což je právě daný případ.

Krajský soud ve věci nařídil jednání na den 22. 8. 2017, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce bez jakékoliv omluvy nedostavil a soud proto jednal v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v jeho nepřítomnosti.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že vozidlo tov. zn. Fiat, RZ: X stálo v době od 8:05 do 8:20 dne 8. 10. 2013 na ulici Husovo nám. 3 (u kostela) v Ostravě. U vozidla, ani ve vozidle se nikdo nezdržoval, a proto bylo oznámení o přestupku vloženo za stěrač předního skla na straně řidiče. Vozidlo bylo vyfotografováno téhož dne s vyznačením data fotografií 8. 10. 2013, které jsou založeny ve spise. Ve spise se nachází mapa Moravské Ostravy s vyznačením zón

v regulaci statické dopravy včetně vyznačení parkovacích míst. Dne 28. 1. 2014 správní orgán I. stupně vyzval žalobce jako provozovatele předmětného vozidla k zaplacení 500,- Kč podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť je zapsán v Centrálním registru vozidel jako provozovatel předmětného vozidla a blíže neustanovený řidič tímto vozidlem porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál s tímto vozidlem v uvedené době na uvedeném místě, přičemž nerespektoval svislé dopravní značení (IP 25A) – zóna zákazu stání s dodatkem „stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti uvedeného dopravního značení stál mimo vyznačená parkoviště, přičemž nebyly činěny úkony, jako je naložení, vyložení nákladu, nastoupení, vystoupení osob, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu; současně jej vyzval ke sdělení údajů o totožnosti řidiče, který skutečně toto vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Žalobce na tuto výzvu reagoval dne 11. 2. 2014 tak, že uvedl, že v uvedené době řídil vozidlo pan P. K., nar. X, bytem Čs. a. X, P. 6. Správní orgán I. stupně vyzval pana P. K., aby v stanovené lhůtě sdělil skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době zjištění výše popsaného jednání řídil. P.K. si stanovil jako adresu pro doručování elektronickou adresu žádostí z 5. 12. 2013, výzvu odeslanou na tuto adresu však nepotvrdil a zpráva se vrátila jako nedoručitelná. Současně správní orgán I. stupně výzvu zaslal P. K. na adresu Čs. a. X, P. – B. Vrátila se však nevyzvednutá s relací České pošty – „adresát na uvedené adrese neznámý“. Dále správní orgán I. stupně poslal výzvu P. K. na adresu S. C. de T., C. A. 9, která je adresou pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel; zásilka se rovněž vrátila jako nevyzvednutá.

Správní orgán I. stupně dne 6. 10. 2014 ve věci přestupku věc odložil, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 11. 11. 2014 vydal příkaz, kterým shledal žalobce vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil shora popsaným jednáním, s tím, že žalobce je provozovatelem motorového vozidla, a uložil mu pokutu ve výši 500,- Kč a současně jej zavázal k náhradě nákladů řízení ve výši 1.500,- Kč. K tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 21. 11. 2014 neodůvodněný odpor. Dne 9. 2. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce prostřednictvím jeho zástupce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim, na což žalobce ani jeho zástupce nijak nereagovali. Dne 1. 4. 2015 správní orgán I. stupně rozhodl shora citovaným prvostupňovým rozhodnutím, proti kterému žalobce podal odvolání prostřednictvím svého zástupce bez odůvodnění, které k výzvě správního orgánu I. stupně odůvodnil tím, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jehož se chtěl žalobce zúčastnit a dále namítl, že správní orgán I. stupně měl věc řešit jako přestupek s osobou přestupce, která mu byla známa. O tomto odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující:

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a: a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité*

osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Z uvedeného ustanovení vyplývá subsidiarita odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek. K rozsahu, v jakém jsou správní orgány povinny podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu zjišťovat pachatele přestupku, se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 - 46 ze dne 22. 10. 2015, podle jehož právní věty „*po správních orgánech nelze vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatele vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*“ (viz též rozsudek č. j. 7 As 129/2016-35 ze dne 29. 9. 2016).

V posuzovaném případě správní orgán I. stupně učinil dostupné kroky ke zjištění, zda osoba, kterou žalobce označil jako řidiče vozidla, skutečně řidičem vozidla být mohla a postupoval přesně v intencích ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce jako řidiče vozidla označil osobu, která si nepřebírá poštu a má se zdržovat v zahraničí, a - jak je soudu z úřední činnosti známo - jde o bratra jednatele společnosti FLEET CONTROL, s. r. o., kterou žalobce zmocnil k zastupování ve správním řízení. Krajský soud se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, který za situace, kdy se možný přestupce k podání vysvětlení nedostavil, poštu si nepřebíral a současně uplynula lhůta 60 dnů ode dne, kdy se správní orgán I. stupně o rozsudku dozvěděl, postupem podle § 66 odst. 3 písm. b) zákona o přestupcích věc odložil.

Za nedůvodnou soud rovněž považuje námitku, že žalobce měl být seznámen s podklady, které správní orgán I. stupně k osobě P. K. shromáždil. Žalobce nebyl účastníkem žádného řízení, ze kterého by mu vyplývalo právo být seznámen s těmito podklady před rozhodnutím o odložení věci, a správní orgán I. stupně nepochybil, když jej s podklady pro odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích před odložením věci neseznámil.

Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že řízení před správními orgány bylo zatíženo procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, neboť nebylo nařízeno ústní jednání. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, nejsou v řízení o správních deliktech správní orgány povinny nařizovat ústní jednání podle § 49 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dále např. rozsudek z 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82 zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti a provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech. V posuzovaném případě správní delikt spočíval v zaparkování vozidla v zóně zákazu stání, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatele vozidel, fotodokumentace a mapy Moravské Ostravy s vyznačením zón v regulaci statické dopravy včetně vyznačení parkovacích míst, z nichž je patrné, že předmětné

vozidlo skutečně stojí v zákazu stání. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu, na kterou žalobce reagoval sdělení osoby údajného řidiče. Po zastavení přestupkového řízení správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty, proti němuž podal žalobce neodůvodněný odpor, následně jej vyzval k tomu, aby se dostavil k seznámení se s podklady a vyjádřil se k nim, na kterou žalobce nijak nereagoval. Reagoval až na rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu, a to opět neodůvodněným odvoláním, které v obecných rysech odůvodnil až na výzvu správního orgánu, přičemž proti skutkovému stavu opět nenamítal nic. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, neboť žalobce byl ohledně zjištěného skutkového stavu zcela pasivní a práva, které měl k dispozici, bezdůvodně nevyužil; dokonce se bezdůvodně a bez jakékoliv omluvy nedostavil ani k ústnímu jednání v soudním řízení, jehož nařízení požadoval. Žalobce námitku koncipoval zcela obecně a zásah do svých práv nenařízením jednání nijak nekonkretizoval. Krajský soud proto uzavřel, že nenařízením ústního jednání nedošlo k zásahu do práv žalobce, a námitku shledal nedůvodnou.

Za nedůvodnou považuje krajský soud rovněž námitku promlčení správního deliktu. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2017 č. j. 10 As 308/2016 – 20, *„odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona per analogiam), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích“*. Krajský soud nemá žádný důvod, aby se od uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil ani v tomto případě.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, zda vozidlo bylo skutečně zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 25a, zóna zákazu stání. Předně nutno podtrhnout, že skutkový stav byl až do podání žaloby nesporný. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce zjištěný skutkový stav v žádném svém podání v rámci správního řízení nenamítal. Pokud tak činil až v žalobě, a to navíc pouze jako nepodložené tvrzení, nelze takové tvrzení hodnotit jinak než jako účelové. Správní soudy nemohou suplovat řízení před správním orgánem za situace, kdy žalobce ve správním řízení o této skutečnosti nevyvolal pochybnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). V posuzované věci správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která s ohledem na skutkovou jednoduchost věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil. O tom, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 25a, zóna zákazu stání, svědčí jak oznámení o přestupku, tak samotné fotografie a mapa Města Ostravy. Za této situace krajský soud uzavřel, že námitka žalobce je pouze účelová, další dokazování neprováděl, jeho důkazní návrhy zamítl.

Žaloba tak není důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 22. srpna 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu